

Klassieke dans en ruige straattaal komen samen

Breakdancer Dietrich Pott voert als Aslan de Leeuw een verbitterde strijd met ijskoningin Jardis (Yuanyuan Zhang).

foto Michel Schnater

DANS

NARNIA: DE LEEUW, DE HEKS EN DE KLEERKAST

Door Het Nationale Ballet Junior Company & ISH Gezien 8/5 Waar Nationale Opera en Ballet Te zien vanavond, aldaar

FRITZ DE JONG

Er zijn al heel wat pogingen gedaan om streetdance en klassiek ballet samen te brengen. Onbedoeld wordt dat vaak een soort wedstrijd tussen tegenpolen. Het klassieke idioom, dat er met hondsmoeilijke techniek wil uitzien alsof de dansers met gemak de zwaartekracht tarten, legt het meestal af tegen de hiphoppers, die hun acrobatische trukendoos juist zo virtuoos mogelijk uitstallen.

Ook in de familievoorstelling Narnia, een coproductie van Het Nationale Ballet Junior Company met het crossovergezelschap ISH, zijn de spontane applausuitbarstingen vooral voor de hiphoppers. Bijvoorbeeld voor Gil Gomes Leal die met schokkende schouders en een virtueuze, hoekige motoriek een gemene wolf neerzet. Minstens zoveel indruk maakt Dietrich Pott als een atletische en zeer koninklijke Aslan de Leeuw.

Wolf, leeuw en andere dieren zijn personages uit een reeks populaire kinderboeken van C.S. Lewis. De verhalen over twee broers en twee zussen die via de garderobekast

van een somber landhuis terechtkomen in de winterse fantasiewereld Narnia, werden eerder lucratief verfilmd. Choreografen Marco Gerris (ISH) en Ernst Meisner (Junior Company) negeren de opgeklopte fantasyaferelen uit Hollywood en proberen vooral trouw te zijn aan Lewis' boek. En aan hun eigen fantasie.

Dat levert een niet al te makkelijk te volgen vertelling op: het programmaboekje is allesbehalve overbodig. Vooral het begin, waarin vier kinderen drie keer via die klerenkast naar Narnia reizen, is wat warrig. De dans door de jassen in de garderobe wordt niet per se beter van die herhaling. Tegenover dat wat moeizame begin staan later scènes die elkaar in onnavolgbaar tempo opvolgen. Met name de cruciale scène waarin de nobele Aslan zich opoffert voor de kinderen, om als een messias te herrijzen uit de dood, komt gehaast over, waardoor de dramatische lading ontbreekt.

Ook andere keuzes roepen vragen op. Waarom bijvoorbeeld, is de in de marge van het verhaal optredende Kerstman een tapdanser? En waarom zijn de bevers - noordelijke dieren met een overrijverige reputatie - hier relaxte types die dansen op lome, tropische dub-reggae? Het antwoord wordt gegeven door diezelfde bevers, tot publiekslieveling gepromoveerd door Arnold Put en Raquel Tijsterman: omdat het werkt als een tierelier. Dat geldt evenzeer voor de op het eerste gezicht wat statische passen en poses van ballerina Yuanyuan Zhang die de rol van ijskoningin Jardis vertolkt, die een verbitterde strijd uitvecht met Aslan de Leeuw.

ISH en Junior Company hebben een voorstelling afgeleverd die je op details kunt bekritisieren. Maar die detailkritiek vervaagt zodra je het grotere geheel bekijkt. Een uitgekiend toneelbeeld met

vernuftige videoprojecties en precies op maat gecomponeerde gebruiksmuziek dragen bij aan de totale ervaring. En ook al is er het spontane applaus voor de hiphoppers: Gerris en Meisner komen bewonderenswaardig ver in hun ambitie om klassieke danstaal en straattaal op een aansprekende manier te combineren.